

Publicerad 2008-07-20 19:04 av Zaldo

Här kommer första kapitlet i den berättelse jag håller på med för tillfället. Kommentera mer än gärna, jag behöver all respons jag kan få.

Kapitel 1

Sakta såg jag fastlandet försvinna i horisonten. Äntligen! Äntligen så var jag fri för ännu en sommar. En hel sommar innan helvetet skulle bryta loss igen. För första gången på länge kände jag en liten gnutta glädje i magen sen tittade jag på lillasyrran som sprang runt som en galning bland alla passagerare på båten och glädjen blev ännu större. Hon var så liten, hon visste fortfarande inget om hur hemskt livet kunde vara. För henne var allt bara lek och skratt. Jag önskade att jag kunde stanna tiden och låta henne få stanna där. Stanna i den underbara barndomen där allt var svart och vitt och ingen ondska kom för nära. Jag lyfte upp henne och bar bort henne till mamma som stod i fören av båten. Hon blundade och såg lycklig ut hon med, och jag förstod henne. Vi var ju på väg till Ön, vårt alldeles egna sommarparadis, där vi skulle gömma oss för världen ytterligare en sommar.

Båten kryssade fram mellan öarna och släppte av förväntansfulla sommargäster med alldeles för mycket packning och plockade upp några få som skulle vidare till nästa ö. När jag hämtat mig från glädjen att slippa ifrån helvetet på fastlandet ytterligare en sommar började jag titta mig omkring på båten. Nu var det bara tre bryggor kvar innan det var dags för vår älskade ö. Det var ganska mycket ungdomar på båten, i år som alla andra år och längst fram i fören stod ett stort fnittrigt tjejgäng. Av någon anledning har jag alltid känt mig illa till mods av dess stora fnittriga gäng. Kanske för att jag någonstans inom mig inbillar mig att det är mig de fnittrar åt. Men varför skulle de egentligen fnittra åt mig? Varför skulle de överhuvudtaget lägga märke till mig? Jag är ju bara en tanig och blek sak som ingen någonsin lägger märke till. Ändå stod jag där och kastade snabba blickar på tjejgänget för att försöka lista ut vad de fnittrade åt även om jag borde förstå att det är en omöjlig uppgift. Frågan är om de själva vet vad de skrattar åt. Efter en stund så la jag dock för ovanlighetens skull märke till vad de fnittrade åt, det var en kille som stod på andra sidan gänget. Han stod stilla och tittade ut mot havet. Plötsligt blev jag arg på honom. Hur kunde han stå där och vara jättesnygg och få alla blickar på sig utan att ens bry sig om det. Det syntes att han visste hur snygg han var och han njöt säkert av uppmärksamheten från tjejerna fast han låtsades inte märka den. Varför skulle vissa födas fula och andra vara fula blekfisar som ingen någonsin la märke till förutom när de gjorde fel? Som jag. När tjejgänget gick av vid nästa brygga drog jag en lättnadens suck. De skulle inte till min ö, gud vad skönt. Även om jag inte behövde umgås med dem skulle jag störa mig på att de befann sig på ön. Men den snygga killen stod kvar, fan också. Kunde inte han också gå av? Det var bara två bryggor kvar på hela turen nu, sannolikheten att han skulle av på min ö var ju faktiskt ganska stor. Hoppas, hoppas han skulle till den andra. Förstod egentligen inte varför jag tänkte så, men skulle han vara där så skulle jag hela tiden komma på mig själv med att stå och titta efter honom och sen skulle jag bli arg på att jag gjorde det. Då skulle jag aldrig kunna slappna av helt och hållet. Jag ville inte ha någon som störde min vistelse. Jag ville bara vara ifred, precis som alla andra somrar. Precis som det skulle vara. Precis vad jag behövde efter ett helvete på fastlandet.

Äntligen såg jag ön komma närmare, min alldeles egna ö. Okej nästan alla som var på båten skulle av på ön men det var i alla fall min. På något sätt. Där stod mamma och försökte kränga på lillasyrran en jacka

samtidigt som hon pratade i telefon och försökte samla ihop väskorna. Lilla mamma, dags att hjälpa till med att bära. Lillasyrran under en arm, några väskor i andra handen och en lättnad suck från mamma. Där var bryggan, piren och de små bodarna i hamnen. Där var måsarna, diesellukten och de nylackade träbåtarna och där, där stod mormor och vinkade på bryggan. Lillasyrran gav upp ett förtjust tjut och jag fick hålla i henne ännu hårdare. Där var affären med sommarens bästa mjukglass och där, där satt morfar på flakmoppen och flinade åt oss. Äntligen var vi här, äntligen. Självklart kunde jag inte låta bli att snegla på den snygga killen. Han såg riktigt lycklig ut han med. Verkade inte ha något sällskap på båten, och bara en liten ryggsäck med sig. Hoppas han bara skulle stanna några dagar, så att han inte störde min sommar. Jag var redan irriterad nog på mig själv för att jag stod och reflekterade över vad han tänkte när han tittade på mig. Hur tyckte han att jag såg ut, eller ja, la han överhuvudtaget märket till min lilla ynkliga existens. Plötsligt vred han på huvudet och log ett stort brett leende rakt mot mig. Jag måste ha sett skräckslagen ut, eller ja, jag visste i alla fall inte åt vilket håll jag skulle titta utan klämde fram ett halvt leende som mest måste ha sett ut som en grimas. Varför log han åt mitt håll för? Det måste ju ha betytt att han såg mig. Att han såg lilla ynkliga mig. Det var ju alltid något, men varför skulle han gå av just vid min ö. Nu skulle jag ju inte få ur honom ur huvudet förrän jag var säker på att han åkt hem. Nästan framme nu, mormor flyttade på sig för nu kom tamparna flygande i luften. Lillasyrran sprattlade som en galning under armen, hon är stark fast hon är så liten. Liten och envis och söt är vad hon är. Min älskade lilla syster, som jag ville skydda från allt ont. Låta henne slippa det jag har fått gå igenom. Låta henne slippa ägna halva barndomen åt att sitta i en garderob på dagis och gömma sig.

Väl iland blev vi attackerade av mormorpussar hit och mormorkramar dit. "Oj, oj vad stora ni har blivit. Men så kul att se er igen. Ska vi få rå om er hela sommaren? Nu blir det liv i stugan igen. Och jag har städlat vinden åt dig. Och till er har jag bäddat i lilla kammaren." Lillasyrran hängde glatt på mormor men jag gick vidare och hälsade på morfar. Det var lite lugnare, han granskade mig uppifrån och ner och nickade lite åt mig. Morfar är inte så pratsam av sig, det sköter mormor åt dem båda. Innan jag hann fram till honom slängde han fram nycklarna till flakmoppen och tecknade åt mig att hjälpa mamma att slänga upp väskorna. Längst fram slängde han upp lillasyrran, som pep förtjust och precis innan vi ger oss av kom mamma på att gräva fram den rosa lilla hjälmen, som egentligen var alldeles för stor för henne. "Kör inte i diket nu med alla väskor, och var försiktig om syrran nu"

Halvvägs upp till huset såg jag killen igen. Han gick fortfarande ensam, ska han va ute på ön helt själv eller? Nej, jag skulle inte tänka på honom. Får inte, får inte, får inte. Men undrar vart han bor? Får inte! Lite längre fram gick ytterligare några jag kände igen, det var våra närmaste grannar på ön. Så pass nära grannar att vi delar tomt fast det är två skilda hus. Det är en livlig familj som bor i det huset och i år hade de med sig några jag inte kände igen. En ung tjej och en kvinna går med dem. Den unga tjejen gick några meter bakom och sparkade vresigt på varenda sten hon kunde. "Hej du, stanna! Kan inte du ta med dig Elsa här på moppen? Hon har gjort illa foten."

Så då satt jag helt plötsligt med en tjej jag aldrig någonsin hade träffat bakom mig på moppen. Hur gick det till? Nu skulle idioterna i skolan se mig. Satt med en snygg tjej som höll om min midja för att inte ramla av. "Hallå, kör inte så fort va!"

"Nej, nej, okej." Hon kunde nog aldrig ha åkt flakmoppe förut, jag körde knappt 35. Där hon satt bakom mig

kunde jag känna hennes små bröst genom linnet. Hon var väldigt spinkig, nästan benig. Vi satt tysta hela vägen hem, en sån där pinsam tryckande tystnad som är det värsta jag vet. Men ja, jag brukar ju inte vara så talför av mig och det är inte varje dag jag sitter med en snygg tjej bakom mig på moppen. Skulle hon gått i min skola skulle hon sannolikt ha varit en av dem som hatade mig. En av de där som såg ner på mig för att jag var ful och blek och inte som de andra. Snart närmade vi oss i alla fall husen och jag kunde köra in i öppningen i syrenhäcken och in på gården. Tjejen hoppade av och glodde misstänksamt på de båda husen. "Vilket ska jag va i?"

"Det till höger" sa jag och grabbade tag i några väskor och bar in de i vårt hus. Syrran hade hoppat ner från flaket och kutade omkring i trädgården som en galning med sin rosa hjälm på huvudet. Huset luktade precis som det skulle, det var en speciell "huset ute på ön doft". Väskorna ställde jag mitt på golvet i köket, (man visste aldrig vart mamma ville ha dem) och gick ut för att hämta fler. Elsa stod kvar vid flakmoppen och tittade sig lite vilset omkring. "Du har inte varit här tidigare?"

"Nej, och jag vill inte vara här heller" svarade hon vresigt.

"Varför är du här då?"

"Morsan och alla tvingade med mig... De tyckte att jag behövde komma bort från stan. Jäkla idioter. Ska jag sitta på en jävla ö hela sommaren."

"Nej men hej Elsa gumman, kom du innan de andra?" Ut ur Elsas hus rusade den lilla tanten som bodde där och attackerade henne med kramar och pussar.

"Hej mormor lilla" sa Elsa och suckade.

"Jag ser att ni redan har bekantat er med varandra. Så kul att ni får någon jämnårig på samma gård. Men kom in, kom in och ta lite sockerkaka. Jag har bakat hela morgonen, förstår ni. Ja, kom in du också, som har varit så snäll och kört Elsa hit." Så vi hade inget val utan blev insläpade och fick varsin bit sockerkaka och ett glas flädersaft. "Men gå och sätt er ute i hammocken, vet jag, jag har så mycket att stå här inne i köket. Se så, schas på er ungdomar."

"Hammock, vad är det?" Frågade Elsa skeptiskt när vi stod på trappan igen.

"Men, vart kommer du ifrån egentligen? Mars? Det här är hammocken" sa jag och gick och satte mig. Lillasyrran hade försvunnit in i huset och hittat sin leksakslåda från förra året. Jag kunde höra hennes förtjusta prat med sig själv inifrån. Efter en stunds tvekan kom Elsa och satte sig bredvid mig. "Jag vill inte ha nån sockerkaka, då kommer jag bli tjock ju. Dumma mormor som alltid försöker trycka i mig saker så jag ska bli tjock som henne."

"Hon är väl inte tjock heller?"

"Tjockare än mig, och jag tänker inte gå upp det minsta den här sommaren. Vill du ha min bit också? Annars kommer hon att undra varför jag inte ätit."

"Tja, inte behöver du banta heller" sa jag och granskade kritiskt hennes spinkiga armar och ben. Hon skulle snarare behöva äta upp sig.

"Behöver jag visst det, kolla här!" sa hon och nöp sig i magen. "Här, ät min bit. Snälla!"

"Jaja visst, det är gott med sockerkaka." Så jag mumsade i mig två bitar, jag är en sån människa som kan ha i mig hur mycket som helst utan att gå upp ett endaste hekto. Jag borde nog inte kolla kritiskt på Elsas smala armar och ben, jag såg inte bättre ut själv. Men jag försökte i alla fall inte bli smalare. Jag skulle gärna bli lite mindre spinkig. Man ser så mesig och töntig ut när man är spinkig. Inte om man som Elsa är en av de där snygga tjejerna samtidigt, men om man är som mig. Om man är ful och blek och tråkig som jag så blir

det inte bättre av att man ser ut som en klen fågelskrämma som inte ens skulle kunna döda en mygga. Det ger inte så mycket respekt det. Men respekt är överskattat, helst av allt skulle jag bara vilja ha rätt att vara precis som jag är utan att de andra såg ner på mig. Jag kanske vill vara en töntig asocial sak som alltid har näsan hängande i en bok. Nu vill jag ju inte det, men om jag nu skulle vilja det så ska jag väl ha rätt att vara det utan att någon ser ner på mig.

“Brukar du alltid vara här ute eller?” Elsas fråga avbröt mina funderingar.

“Mm jo, varenda sommar.”

“Men gud, tröttnar du inte på det?!”

“Nej, jag trivs här ute.”

Nu hördes familjerna utanför syrenbusken och mormor log stort när hon såg att jag satt med Elsa i hammocken. Åh nej, nu skulle hon tro att jag och Elsa skulle vara bästa vänner hela sommaren och springa runt hand i hand och aldrig släppa varandra. Glöm det, mormor. Den här tjejen är ju bara konstig. Jag nickade lite åt Elsa och gick bort till morfar för att hjälpa honom med moppen. “Det där verkar vara en butter flicka” tecknade han. Jag nickade lite åt honom, jo hon var butter. När vi baxat in moppen i skjulet så hörde jag hur Elsa och hennes mamma, tror jag det var, stod och skrek på varandra. Det gällde tydligen en mobiltelefon eller något sådant. Skulle hon stanna här ute hela sommaren så skulle det aldrig bli någon ro. Undrar hur gammal hon var. Inifrån mitt hus hördes plötsligt ett förfärat utrop. “Nej men herregud lilla gumman, vad tusan är det du gör.”

“Mamma skriker på lillysyrran, kom vi kollar vad hon nu har gjort” tecknade jag åt morfar och vi strosade in i köket. Där stod lillysyrran mitt på golvet, kolsvart. Hon hade tydligen varit i den öppna spisen och lekt.

“Men det var kul, förstår du mamma, då gör det inget om jag blir smutsig. Det viktigaste är att man har kul!” Lilla kloka syrran, men mamma höll inte med. “Nej du måste badas, och varmvattnet är inte igång. Kan du åka och bada med lillysyrran? Ni kan väl åka ner till stora stranden en stund?”

“Tja det kan vi väl” Tanken att slippa hemifrån när allt skulle packas upp var ganska lockande. Det gällde att smita innan mormor kom på att jag skulle fråga Elsa om hon ville följa med.

På stranden var det knökfullt med folk, som vanligt. Alla skrattade åt syrran som såg ut som ett litet svart troll med rosa baddräkt. Mamma envisades med att köpa allt rosa till henne. Stackars tjej, hon skulle säkert bli svartklädd som tonåring som ren trots. Så fick jag syn på honom igen, vad gjorde han här helt själv? Skulle han verkligen vara själv på ön, eller vem var han här med? Nej sluta tänka på honom nu. Sluta, sluta, sluta. Jag vet inte ens vem det är, jag har bara sett honom på båten. Varför skulle han lägga märke till mig? Och nej, vad i helvete, varför skulle syrran envist lägga sina saker just bredvid honom? Då var jag ju tvungen att sätta mig där också. Annars skulle det ju se konstigt ut om jag flyttade på dem, och innerst inne ville jag väl sitta där. Men varför? Varför ville jag ligga bredvid precis honom och inte någon av de andra snygga killarna på stranden. Dumma, dumma jag. Han var väl inte så jäkla speciellt. Usch jag hade förstätt att det skulle bli såhär med en gång när jag såg att han stod på båten. Jag förbannade mig över att jag hade glömt byta om hemma. Nu var jag istället tvungen att stå som ett fån och försöka byta om under handduken. Självklart vände han på sig precis där jag stod och krånglade av mig t-shirten. “Tja, du va på båten va?”

“Mm” sa jag och nickade samtidigt som jag försökte att inte tappa handduken. Skulle vara så typiskt mig. Inte tappa, inte tappa, försöka att inte se ut som ett fån.

“Är det okej att lämna värdesaker på den här stranden eller försvinner allt då?”

“Jag brukar lämna” sa jag och slängde lättat ner handduken på marken när jag bytt om färdigt.

“Då chansar jag på det” sa han och gick ut i vattnet.

Jag tog syrran i handen och gick ner till vattnet som blev helt svart runt henne. Det tog en bra stund att skrubba bort all färg. Jag simmade ut till flotten med syrran på ryggen så satt vi där en stund och pratade om livet. Eller syrran pratade. “När jag blir stor ska jag inte bli så där tråkig som alla andra, jag ska fortsätta leka. Varför slutar men leka när man blir stor? Du leker ju aldrig, du bara sitter och läser dina tråkiga böcker.”

“Jag antar att det är mitt sätt att leka.”

“Vad tråkigt, nej när jag blir stor ska jag fortsätta leka.”

Väl uppe på solen igen kunde jag inte låta bli att titta på honom. Varför? Varför? När vi kom fram till våra saker log han lite åt mig. “En fråga till, vart kan man köpa glass?”

“Kiosken nere vid hamnen är det som gäller just nu, den här på stranden har inte öppnat ännu.”

“Okej, tack.”

“Jag vill också ha glass” sa lillasyrran och började hoppa upp och ner. “Glass, glass, glass”

“Tja det kan vi väl.”

“Jaaa, vilken är din favoritglass?” Frågade hon killen.

“Hmm jag vet inte, Cornetto Jordgubb tror jag. Din då?”

“Det är nog Piggelin, eller nej Skruven för den är så stoor.”

“Ja den är ju väldigt stor.”

Så syrran styrde stegen mot hamnen och babblade på med killen och jag gick tyst bredvid med cykeln.

Förbannad på mig själv för att jag inte vågade säga något. Varför skulle jag vara en tyst och tråkig mes bara?

Plötsligt märkte jag att båda tittade på mig. “Hallå, vad är din favoritglass?” sa lillasyrran.

“Öh, Cornetto Jordgubb.”

“Aa samma som jag då” sa killen.

Framme vid glasskiosken sprang lillasyrran in men han väntade på mig när jag parkerade cykeln.

“Vilken söt syrta du har” sa han och log. “Hur hade hon lyckats blir så svart förresten? Lekt sotare?”

“Nånting sånt, öppna spisen är en jättebra lekplats enligt henne.”

“Haha okej. Nej ska vi gå in och köpa glass?”

“Ja annars river väl lillasyrran hela stället snart.” Inne i affären stod lillasyrran mycket riktigt vid glasslådan och hoppade upp och ner av otålighet. Hon var precis för kort för att nå ner till glassen hon ville ha så jag retades med henne en liten stund innan jag plockade upp den åt henne. Killen plockade åt sig en Cornetto Jordgubb betalade och nickade åt oss när han gick ut.

Väl uppe i stugan så klättrade jag upp till mitt rum på stegen morfar ställt precis under mitt fönster. Det var min alldeles egna ingång. Lillasyrran försökte klättra efter men jag skickade runt henne till dörren. Inne i mitt rum var det svalt och skönt, jag hade hela vinden för mig själv. Alla andra trängdes där nere, det fick de gärna göra för min del. Skönt att vara ifred. När jag klev ner på golvet så knakade de breda golvplankorna

precis som de skulle. Jag lät blicken svepa över rummet, där var sängen nybäddad och fin eftersom mormor varit i farten och säkert fixat och donat hela dagen eftersom vi skulle komma ut. Längs ena väggen stod en sliten mörkgrön soffa som jag tillbringat många lästimmar i och på andra sidan precis till höger om fönstret stod min smala säng. Längs väggen längst in i rummet bredvid dörren ut till trappan stod min överbelamrade bokhylla. Den fullkomligen svämmade över av böcker, det var precis samma inne i stan. Mitt på golvet hade mamma slängt upp mina väskor så jag började med att ta upp de nyaste bokfynden och proppa in dem i hyllan. Väskorna slängde jag in i garderoben, kläderna fick vänta till senare. Kände jag mig själv rätt så skulle de inte vara upppackade förrän alla kläder åkt i smutstvätten.

En sen kväll hörde jag hur stegen utanför började skramla och sen knackade det försiktigt på fönstret.

Utanför såg jag Elsas rödgråtna ansikte och skyndade att släppa in henne. "Men vad har hänt?"

"Förlåt att jag stör, men det är mamma. Hon är full och jobbig och för jävlig" snyftade hon fram och sjönk ihop i en hög på golvet. "Alltså hon bara kallar mig elaka saker och säger att jag egentligen skulle ha blivit en abort, men sen blev hon sjuk och orkade inte åka så då fick hon mig i alla fall och nu så pratar hon om hur mycket hon ångrar att hon behöll mig. Att jag är oduglig och skit."

"Du kan sova här i natt, om du vill."

"Mm tack. Men jag förstår inte vad jag gjort för fel. Visst jag är inte smartast i skolan, visst jag har anorexia och är allmänt dum i huvudet. Men alltså men säger inte så till sin egen dotter. Förlåt jag bara babblar, jag är också lite full. Vi drack lite vin och sen spårade det ur. Usch jag hatar henne, varför ska hon vara min mamma. Kan inte jag få din mamma? Man ser liksom hur mycket hon älskar er när hon leker med din syster till exempel."

"Behöver du en hink?"

"Mm det vore nog bra. Alltså tack, tack så jäkla mycket. Skönt att det finns nån som bryr sig om en förlorare som jag."

"Vänta ska bara hämta en madrass och en hink. Stanna här." sa jag och smög ner för trappan och plockade upp det som behövdes plus sängkläder och en extra filt och ett glas vatten tog jag nästa vända.

"Tack, tack som fan." sa hon medan jag bäddade madrassen åt henne.

"Här lägg dig och sov, det behöver du."

"Ja, jag antar det, usch jag överreagerar väl. Men orkar inte va kvar där inne. Ledsen att jag kommer och stör dig."

"Äsch de är inga problem. Du kan alltid komma över om det krånglar."

Utanför hördes Elsas morbror ropa efter henne. Sen gav han säg. "Äsch hon får skylla sig själv som springer ut mitt i natten. Dumma unge." Elsa kröp ihop på madrassen och somnade snart. Hon såg så bräcklig ut där hon låg. Jag satt kvar en stund och läste innan jag la den extra filten över henne innan jag kröp i säng själv samtidigt som fåglarna började kvittra utanför.

Jag vaknade tidigt på morgonen av att jag hörde någon som svor högt utanför. Det var Elsas morbror igen, han var tydligen väldigt bakis och på väldigt dåligt humör. Jag förstod inte, han som brukade vara så lugn och snäll. Inte brukade han supa heller, men hela grannhuset hade blivit konstigt sedan Elsa och hennes skumma mamma hade kommit ut tillsammans med dem. Det var alkohol varje kväll och skrik och tjoande.

Elsa vaknade också. "Måste jag gå ner till dem nu?"

"Nej du kan stanna här inne."

"Tack"

"Varför dricker alla plötsligt så mycket i ert hus? De brukar inte göra det."

"Det är mammas fel, hon har alltid klagat på att det är så tråkigt att åka ut hit. Att det aldrig händer något här. Därför försöker de festa och ha roligt på så sätt för att imponera på henne. Det är så patetiskt, och slutar alltid i bråk. Ja du kanske har hört hur det har låtit."

"Mm jo, mormor är jätteförvirrad. Hon funderar på vad som hänt med er familj."

"Ja usch, vi är jättebra på att skämma ut oss. Patetiska är vad vi är."

"Vill du ha frukost"

Elsa nickade bara till svar och gick efter mig ner till köket. Där satt mormor och morfar och tecknade lugnt till varandra. "Nej men Elsa lilla gumman. Var det där uppe du sov?" utbrast mormor när hon fick syn på Elsa. Elsa nickade igen.

"Din mamma och morbror har letat efter dig. Men vad bra att du sov där uppe, du är alltid välkommen om de bråkar med dig." sa mormor och kramade om henne.

"Tack" mumlade Elsa.

"Jag tänkte gör lyxfrukost idag när din mamma vaknar" sa mormor och vände sig till mig. "Du kan väl gå ut och hämta lillasyrran. Hon är vid gungan i trädet."

När vi kom in igen så möttes vi av lukten av pannkakor. Elsa satt med morfar och försökte lära sig att teckna sitt namn. Det var nog första gången jag såg henne skratta under tiden vi varit här ute. I och för sig hade jag inte sett henne så mycket under den senaste veckan då jag mest satt och läste eller var ute på ön och strövade runt i skogen. Vilket jag alltid gjorde när jag var ute på ön. Varje gång mamma åkte in till stan så skickade jag med henne en lista på böcker att införskaffa. Själv åkte jag aldrig in till stan på sommaren utan jag stannade på ön. Lillasyrran blev överförtjust när det blev pannkakor och jag slog mig tyst ner i ett hörn och mumsade i mig några med mormor hemgjorda jordgubbssylt. Plötsligt dundrade Elsas mamma in genom dörren. "Där är du, vart i helvete har du varit? Du fattar väl att du inte bara kan sticka sådär?"

"Jag ..."

"Nej nu kommer du in till oss, inte ska du snylta på andras mat."

"Hon snyltar absolut inte" sa mormor och såg riktigt förbannad ut. "Lämna flickan ifred en stund så får hon äta klart i lugn och ro."

"Ja, ät upp då, sen kommer du in till oss" sa mamman och blängde på Elsa som halvt gömde sig bakom morfar, men hon nickade i alla fall. När hon ätit klart tackade hon tyst för sig själv och slank ut. Jag gick upp på rummet och plockade undan hinken. Däremot bestämde jag mig för att lämna madrassen på golvet. Det kunde ju hända att hon behövde någonstans att sova igen. Hennes familj verkade ha blivit helt konstig nu när mamman kom ut. Så hade de aldrig, aldrig varit tidigare. De brukade vara våra snälla lugna grannar. Visst kunde de dricka någon gång ibland typ på midsommar, men det är ju en annan sak än att supa skallen av sig varje kväll. Lite senare på dagen klättrade Elsa upp för stegen igen.

"Läser du alltid?"

"Ja du, för det mesta i alla fall."

"Vad läser du för slags böcker då?"

“Mest fantasy, men egentligen allt möjligt.”

“Jag läser aldrig, jag är nog för korkad.”

“Jag skulle nog inte överleva utan att läsa.”

“Får jag slå mig ner?”

“Visst” sa jag och la boken på bordet.

“Alltså sorry att jag bara klampa in mitt i natten.”

“Äsch det är lugnt” sa jag tyst fast innerst inne var jag lite glad att hon valt att komma upp hit och gömde sig hos just mig. Hon hade ju kunnat välja någon annan faktiskt. Eller ingen alls. Bara gått ut i skogen. Det hade troligen jag gjort. Vi pratade en stund om allt möjligt och till min förvåning så hörde jag mig själv berätta om hur skolan var. Vilket helvete det var att gå dit varje dag. Varför berättade jag det för henne? Men hon skrattade inte åt mig utan berättade att hon kände samma sak. Trots att hon var en av de populära tjejerna så kände hon press på sig varje dag att försöka vara bättre och lite snyggare än alla andra. Vara lite coolare, vara lite tuffare.

“Egentligen är det nog lättare för mig” sa jag. “Det är ingen som förväntar sig att jag ska vara annat än mesig så jag har ingen press på mig att tävla med andra.”

“Men jag har i alla fall mycket folk att umgås med.”

“Hur kul är det om du inte kan vara dig själv?”

“Roligare än att sitta hemma själv.”

“Nej, då sitter jag hellre hemma själv än försöker vara någon som jag inte är.”

“Det har du egentligen rätt i, men jag har varit någon annan så länge att jag inte hittar tillbaka till mig själv igen. Jag menar, det är inte alls jag att se ut som ett spinkigt skelett men ändå gör jag det. Ändå fortsätter jag att svälta mig själv, för jag har blivit någon jag inte är.”

“Du kanske skulle försöka hitta dig själv? Någonstans måste du ju finnas.”

“Ja, någonstans borde jag ju finnas, frågan är om jag inte redan är död.”

“Nej det tror jag inte, jag ser en liten bit av dig nu. Du finns där någonstans är jag säker på.”

“Ja man kan ju hoppas det.” sa Elsa och suckade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zaldo med Poeter.se id #9808 innehar upphovsrätten